

Rector Academiae Ienensis Henricus Hofmannus Mathem. P. P. Et
Caeteri Professores L. S. D. : Iulius Tertius Pontifex Romanus Johannes
Maria de Monte dictus, antequam huius ad dignitatis fastigium eveheretur,
cum in prandio pavone apposito vesci non liberet, fervulum hoc ad coenam
ausque servari promo suo mandat ... P.P. die 28. Febr. A. O. R. 1619

Jena

Hofmann, Heinrich

Phil 2° 00268/02 (215)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00006964

urn:nbn:de:urmel-2540a360-3b3a-44bd-9858-36702220b6d38-00006264-13

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-2540a360-3b3a-44bd-9858-36702220b6d38-00006264-13

Rector Academiae Jenensis

HEINRICUS HOFMANNUS

MATHEM. P. P. ET CÆTERI PROFES-

SORES L. S. D.

Iulius Tertius Pontifex Romanus Johannes Maria de Monte dictus, antequam hujus ad dignitatis fastigium eveheretur, cum in prandio pavone appposito vesci non liberet, ferculum hoc ad cœnam usque servari promissum suo mandat: quosdam enim amicorum in hortos se vocasse, quibus cum epulari vellet. Convivium apparatur, vespera appetit, adsunt hospites, inferuntur missus variis, & cupidæ plusquam Saliares apponuntur, & in his pavones quoque, sed calidi & recentes. Tum verò Julius frigidum illum poscere, efflagitare, clamare, qui cum fortasse servulorum in ventres demersus inter homines esse delisset, sanctissimus ille pater vehementer cepit excandescere, stomachari, furere, intonare, neque saltem conviciis suis impetere Ministros, sed etiam horrendis iræ DEUM blasphemis debachari. Cum autem quidam Cardinalium ad latus Pontificis accumbens paullo, quod rarum tamen in illa gente, religiosior, his ipsum verbis compellisset: ne quæso tantoperè vestra sanctitas ob rem propè nihili commoveatur: mox ille Christi Vicarius, & Petri Successor, an, inquit, mihi propter pavonem irasci non liceat? cum Deus unius ob pomum iacturam primos Parentes ejecerit à Paradiso, & totum propè genus humanum perdidit. O insignem fatuum, o pecus Arcadicum, o asinum Tiberinum, qui non vidit inobedientiæ suæ potius & contentus Adamum & Evam dedisse penas, quam illius pomum seu fructus alterius, quem decerpserant, & ingurgitarant. Melior est obedientia quam victima, & auscultare magis quam offerre adipem arietum, inquit Samuel 1. Reg. Cap. 15. Huic verò Julio gulo & maledico, si parva magnis conferre licet, planè similes illi videntur ex ordine Scholastico, qui accincti gladiis, & aliis induti armis, contra Magistratus edicta propè quotidiana mediâ luce publicis in viis oberrare, & Thralones agere Terentianos haud verentur. Quid enim, ajunt, an non est res levicula, & ne castigatione quidem digna? si quis gerat gladium, si manicas ferreas, si loricas, si id genus alias armaturas: quarum usurpatio non majoris momenti, quam si cristas in pileis, floccos in capillis, zonas in humeris, fascias oblongas in cruribus, & calceos fenestratos utrinque luto pervios circumferant Studioli Juvenes, qui tot privilegiis donati sunt, ut libertate magis quam Latina utantur, fruuntur. Quin & alias in scenam rationes, sed planè ficulneas adducunt: majores nostros semper armatos incedere solitos, & hoc quidem ad hodiernum usque diem quibusdam in nationibus observari: idem vicinis in Academicis fieri, & numero quidem non pauculis: animi virilis, & verè Germani esse indicium, si quis cum ferro sit, ad pugnandum semper, quoties ferat occasio, paratus: nec ullum propè Juvenulorum esse habitum, qui puellis, quam hic gladiatorius magis ablandiatur, & denique rem eò jam rediisse, ut nullum genus hominum tam vocetur in contemptum, quam Scholasticorum, qui suis cum facciis & libris superbire malunt, quam cum facis & pugionibus aliorum gratiam aucupari. De habitu suo quæ fabulantur, & de solutione debitorum, ea ne digna quidem sunt, quorum mentio fiat. His verò nugivendis tanquam caput Gorgonis objicimus auctoritatem Illustrissimorum Principum nostrorum, qui armorum gestationem in Academia nostrâ legibus diserte prohibuerunt: quod interdiximus, si quis violet, is ipsorum Celsitudinem nefario scelere despicit, & leges non sine perjurio, si recuset pœnas, habet ludibrio, & Magistrati Scholastico medium digitum ostendit, & in omnes incurrit pœnas, quæ ab inobedientiâ & rebellionis abesse non possunt: quæ an res leviculæ sint & ridiculæ, bonis omnibus, aut etiam fatuis & stultis, in quibus saltem atomus rationis superest, judicandum relinquimus. Quin & hujus sui Confilii rationes æquissimas optimi Principes habuerunt. Quid enim opus armorum præsidio in Republicâ literariâ, in quâ nihil nisi animorum amica consensio, pax, silentium, quies, humanitas, & pietatis ac eruditionis cura, sine ullis periculis rerum potiri debent? Nec quidquam incogitantis fuerit, quam Adolescentulis ebriis & procacibus armorum usum concedere, hoc est, camino oleum affundere, & curiosis tela subministrare. Neque tot conflictus, tot vulnera, tot cades habitura essent Academiae nonnullæ, si alumnis suis arma primo statim ab ortu suo subtraxissent. Nec est quod tantoperè nostra jactemus privilegia: cum nihil illa nobis licentiæ, & petulantia contra leges Academicas largiantur. Majorum nostrorum consuetudo ferè ubique locorum defuit, nisi fortassis illas inter gentes, quæ totæ militiæ sunt deditæ: neque parum inter nos barbariei veteris esse reliquum illi sciunt, qui historias non nesciunt. Quin nobilissimis in urbibus, & florentissimis in Imperiis hodiè quoque cum armis in publicum prodire civibus & ipsis etiam militibus non licere certum est. Alibi quid fiat nihil ad nos, qui nostræ quid expedit Scholæ, attendimus. Et quid animi virilis habeant hi feroculi suis cum spathis, id verò testatum facit experientia. Nec enim ullum genus hominum timidius & fugacius, si ad manus deveniat, quam illi Pyrgopolinice, qui antè pugnam ignem spirare, & flammam evomere videbantur. Neque curamus quid proberetur illis junicibus, sed quid DEO gratum sit acceptum Magistratui, Academiae nostræ honorificum, & toti Reipublicæ fructuosum querimus. Hæc cum ita sint, Studiosam Juventutem, cujus salutem unice spectamus, etiam atque etiam hortamur: ut in honorem Illustrissimorum Principum, & in suam ipsorum salutem, ab armorum gestatione deinceps, nisi cum iter facturi sunt, prorsum abstineant, & hanc obedientiam longè majori sibi ornamento futuram esse ducant, quam si toti ferro tecti oberrent, vagentur, tumultuentur. Secus qui fecerint, illi & traditione armorum, & carcere, si insanire pergant, & tandem, si resipiscere nolint, & in suâ perseverent contumacia, relegatione publicâ certò punientur: quod, ne quis nesciat, significandum duximus. Sub finem Corollarii loco & hoc addimus. Nobiscum plures versari perhibentur, qui fugitantes lucis, & communio-nis nostræ, quam summi Principes, Comites, Barones, Nobiles, & lectissimi reliquis ex ordinibus Viri, & Juvenes plurimi faciunt, sua nomina Magistratui Scholastico nondum exhibuerunt. Hos quoque monitos volumus, ut aut faciant, quod facere moris & juris est, aut quod leges fieri jubent, intra triduum abeant, nec ulterius apertaria nostra fuci degeneres infestent. P. P. die 28. Febr. A. O. R. 1619.

TYPIS JOHANNIS BEITHMANNI.